

Rose

beLIve

โปรด (อย่า) เชื่อใจ

비라이브

1

ID

เขียน

Farxing

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ขุนสยองถูกฝึกมาให้เป็นที่รักที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก เป็นเพียงสุนัขรับใช้ที่ต้องทำตามคำสั่ง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงเป็นมนุษย์ที่รู้สึกได้และใจอ่อนเป็น หลังจากได้เจอกับควอนฮีอู จู่ๆ ตี๊กตาแสนเย็นชาตัวนี้ก็อ่อนไหวเมื่อถูกอีกฝ่ายปรนนิบัติอย่างดี เพราะสำหรับขุนสยองแล้ว ควอนฮีอูคือคนเดียวที่ใส่ใจเขาเหมือนมนุษย์คนหนึ่ง

ทว่าเมื่อไรที่หัวใจของขุนสยองพองโตเพราะมีความสุข ก็จะถูกสายจูงของขุนแทชอกรั้งคอเพื่อตอกย้ำว่าเขาเป็นเพียงสุนัขรับใช้ตัวหนึ่งที่ถูกส่งให้ไปทำงาน ไม่ได้ส่งให้ไปมีความรัก

หากสงสัยว่าขุนสยองกับควอนฮีอูจะสานสัมพันธ์กันต่อได้หรือไม่ แล้วขุนแทชอกจะจัดการกับปัญหาที่ไม่ควรเกิดอย่างไร โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปและร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ Farxing นะคะ ยินดีที่ได้รู้จักกับนักอ่านที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านทุกท่านค่ะ

วันที่ที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะได้แปลผลงานเรื่อง *beLIEve* ความรู้สึกแรกคือรู้สึกเป็นเกียรติค่ะ เนื่องจากตัวผู้แปลติดตามผลงานของคุณ ID จากเรื่อง *Dear Benjamin* อยู่ก่อนแล้ว การได้มาแปลผลงานของนักเขียนที่ตัวเองชื่นชอบ ช่างเป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลยจริงๆ ค่ะ นอกจากนั้นแล้วยังมีความรู้สึกกังวล กลัวว่าจะทำผลงานออกมาได้ไม่ดีพอด้วย เพราะตัวผู้แปลเองยังเป็นนักแปลชั่วโมงบินน้อย และนิยายเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ลงมือแปลเต็มตัว ต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส และต้องขอขอบคุณฝ่ายบรรณาธิการทุกท่านที่ช่วยชี้แนะข้อบกพร่องของตัวผู้แปลมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

นิยายเรื่อง *beLIEve* มีเนื้อหาจัดอยู่ในประเภทสืหา ฯลฯ ก่อนไปทางดำเนินก่านสายสุขนิยมอาจจะไม่ปลื้มสักเท่าไรค่ะ ตัวละครทุกตัวในเรื่องนี้มีภูมิหลังที่น่าสนใจหลายมิติด้วยกัน โดยเนื้อหาจะบอกเล่าผ่านมุมมองของ (น้อง) ฮยอนเป็นหลัก เป็นเรื่องราวของนักฆ่าที่แฝงตัวเข้าไปอารักขาผู้ป่วยจิตเวชคนหนึ่งนามว่าควอนฮึอูโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงบางอย่าง นักฆ่าผู้ถูกขบเลี้ยงให้เป็นสุนัขล่าเนื้อไร้อารมณ์ความรู้สึกประหนึ่งตุ๊กตามีโชคชะตาได้มาพบเจอกับบุตรชายนอกสมรสของตระกูลแซโบลที่ป่วยเป็นโรคจิตเภทแต่มีอุปนิสัยอ่อนโยนไร้เดียงสา

อ่านมาถึงตรงนี้ หลายๆ ท่านอาจจะมองว่าเป็นนิยายพล็อตดาดะดินทั่วไป แต่ตัวผู้แปลเองขอการันตีว่าเนื้อหามีความเข้มข้นและพลิกลือกกลมกลายไม่แพ้เรื่องอื่นๆ แน่นนอน แปลไปก็อ้าปากค้างไป ร้องไห้หน้าตาท่วมศึยบอร์โดไป ไหนจะท้องร้องหิวปวดอึ้งอึ้งอีก หลากหลายอารมณ์

มากมายค่ะ

ทั้งนี้ หวังว่าผู้แปลจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกไปได้ครบถ้วน เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านทุกท่านรู้สึกแบบเดียวกันด้วยนะคะ

โดยส่วนตัวแล้ว ผู้แปลชอบที่ทางนักเขียนนำคำว่า *beLIEve* มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง จะเห็นได้ว่ามีทั้งความเชื่อและการโกหกหลอกลวงอยู่ในคราเดียวกัน เป็นชื่อเรื่องที่ถ่ายทอดคอนเซปต์ของเนื้อหาออกมาได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในคำเดียว ส่วนใครจะเชื่อใจใคร ใครจะโกหกใครนั้นขอให้หนักอ่านพลิกหน้ากระดาษหรือเลื่อนอ่านในหน้าถัดไปได้เลยนะคะ

อย่าลืมส่งกำลังใจและมอบความรักให้ (น้อง) ฮยอนกับควอนฮึกันเยอะๆ นะคะ

กตลองอ่าบ Farxing

Trigger Warning

Angst - มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน

Gore - เนื้อหาโหดร้ายและรุนแรง

Coercion - การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบีบบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Abuse - การทำร้ายร่างกายและจิตใจ

Dubious Consent - การร่วมเพศที่คลุมเครือเรื่องความยินยอม

Incest - การร่วมเพศระหว่างเครือญาติหรือสายเลือดเดียวกัน

Rape - ข่มขืน

Among Other Immoralities - การผิดศีลธรรมจรรยา

Homicide - มีการฆาตกรรม

Death - การตาย

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Blood - มีเลือด

Cutting - การใช้ของมีคม

Snake - มีงู

Drug - มีการใช้ยาเสพติด

Non-consensual Drug Use - การใช้ยาโดยไม่ได้รับการยินยอมจากอีกฝ่าย
เพื่อเป้าหมายบางอย่างของตัวเอง

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศและความรุนแรงชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

0

อารัมภบท

เสียชีวิตปริศนาระหีบ ภายในห้องที่ปิดทึบและมีดสลัว กลิ่นซิการ์แสน
จมุกลอยคล่องคั่งอยู่ในอากาศ แต่อาจเพราะเครื่องปรับอากาศคุณภาพดี
ควันซิการ์ที่ชายหนุ่มพ่นออกมาจึงกระจายอยู่ในอากาศเพียงชั่วครู่ก่อน
จางหายไปอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังไม่ได้กลิ่นอับซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
ของห้องปิดทึบเลยด้วย

ภายในห้องที่สามารถบรรจุคนได้นับสิบ ชายวัยกลางคนในชุดสูท
ยับยู่ยี่นั่งสูบซิการ์บนโซฟาเดี่ยวนุ่มสบายตามลำพัง เบื้องหน้าของเขามี
คอนอ๊ก¹ ราคาแพงหุฉีถูกจัดเตรียมไว้ ชายหนุ่มบ่นพึมพำขณะดื่มคอนอ๊ก
ที่มีราคาหลายแสนวอนต่อแก้วเหมือนน้ำเปล่า

“ทำไมเว้นชวงนานขนาดนี้ มันมีดีอะไรหนักหนา ถึงได้กล้าปล่อยให้
ฉันท้อ!”

ชายหนุ่มทูปโต๊ะดั่งปังและตะคอกเสียงดังจนเสียงดนตรีที่หวนกหู
ยังไม่สู้ ผู้ชายอีกคนซึ่งยืนอยู่ด้านหลังโน้มตัวลงมากกระซิบบางอย่างกับเขา
ด้วยความหวาดหวั่น ทว่าเสียงที่สะท้อนกลับมากลับเป็นเสียงตบแก้ม
ดังเพียะ

“แกกล้าใช้เรื่อนั้นเป็นข้ออ้างหรือ ถ้าฉันยังต้องรออีกก็ยกเลิกไปซะ!

¹ คอนอ๊ก บรันดีที่ผลิตจากไวน์องุ่น จากเมืองคอนอ๊ก ประเทศฝรั่งเศส

พวกเต็นกินรำกินมันจะเก่งสักแค่ไหนเชียว! โลกนี้มีสัตว์หน้าตาที่ตั้งเยอะเยอะ กับอีกแค่ผู้ชายคนเดียวนะ...”

ชายหนุ่มซึ่งหน้าแดงเพราะดื่มเหล้าไปพอสมควรลุกพรวดจากที่นั่งเมื่อโซฟาถูกเลื่อนไปด้านหลัง บอติการ์ดทั้งสามคนที่ยืนปักหลักคุมเชิงอยู่หลังห้องก็ได้ก้าวออกมาพร้อมกันด้วยท่าทางตึงเครียด

ทันใดนั้นเอง เสียงดนตรีที่ดังจนแทบแก้วหูได้ถูกเปลี่ยนเป็นดนตรีที่มีท่วงทำนองเชื่องช้า แสงไฟสว่างจ้าถูกส่องลงบนเวทีซึ่งเคยมีแต่ความมืดเป็นแสงที่ดึงดูดความสนใจไปยังกลางเวทีขนาดเล็ก

ชายหนุ่มที่พुरुสวาทไปก่อนหน้านี้จึ๊ปาก ก่อนเคลื่อนสายตามุ่งทิ้งไปบนเวทีที่บรรยากาศเปลี่ยนแปลงในช่วงพริบตา จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งโซฟาและจับคอนนัทให้ข่มคอ เขาคิดว่าในเมื่ออุตส่าห์รอมานานขนาดนี้แล้ว ต้องขออณุ้กหน่อยว่าจะมีอะไรบ้าง

การรอคอยไม่ได้ยึดเยื้อมากนัก ไม่นานผ้าม่านกำมะหยี่สีแดงไวน์บริเวณผนังฝั่งตรงข้ามก็สั่นไหว ก่อนปรากฏเป็นเงาคนรูปร่างผอมเพรียวเยื้องย่างออกมาช้า ๆ บุคคลที่เดินออกจากหลังม่านกำมะหยี่สีเข้มคือชายหนุ่มค่อนข้างผอมบาง มีส่วนสูงพอเหมาะ ไม่สูงและไม่เตี้ยจนเกินไป ขณะเดินเท้าเปล่าจนมาถึงด้านหน้าเวทีก็มีบรรยากาศชวนให้รู้สึกลึกลับอย่างบอกไม่ถูก

เส้นผมสีดำยาวลงมาปิดดวงตาเล็กน้อยจึงมองเห็นใบหน้าไม่ชัดเจน แต่ก็พอเห็นเค้าโครงได้ว่าใบหน้าของเขาดูอ่อนเยาว์พอสมควร ทว่ากลับมีสังกรามได้รูป ริมฝีปากอวบอิมแดงระเรื่อ และลำคอเรียวยาวหงั้นดูโดดเด่นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะไฟใต้ตาข้างขวาที่มีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่และแตกต่างจากความเยาว์ที่ปรากฏ

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังสวมใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวตัวหลวมโพรงปกปิดหว่างขาเพียงหมิ่นเหม่ ขาเรียวยาวคู้้นดูเย้ายวนจนน้ำลายสอ

ใบหน้าขาวผ่องเรียวยาวเล็กนั้นไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ออกมาให้เห็น นัยน์ตาดำที่ค่อย ๆ เผยภายใต้เส้นผมข้างดูล้าลึกลับจนแทบอ่านความรู้สึกไม่ออก เป็นดวงตาที่สัมผัสได้แต่ความว่างเปล่าไร้จุดหมายเหมือนคนที่ผ่าน

ชีวิตมาอย่างโชกโชน แม้สีหน้าของเขาจะราบเรียบจนชวนสงสัยว่าเป็นตุ๊กตาที่ถูกปั้นมาอย่างดีหรือเปล่า ทว่าบนใบหน้ากลับสัมผัสถึงความแตกสลายได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

ชายที่นั่งฟังตัวอยู่บนโซฟาใช้สายตาล้อมเลียมองชายหนุ่มบนเวทีที่กำลังเดินออกมา เพียงได้มองก็รู้สึกกระหายจนต้องดื่มคอนญักเข้าไปอีก นักเต้นที่เดินมาด้านหน้ามองไปรอบ ๆ ก่อนเริ่มเต้นเป็นจังหวะเซ็กซี่ให้เข้ากับดนตรี ร่างกายผอมเพรียวและแข็งแรงเคลื่อนไหวราวกับหลอมละลายไปกับเสียงดนตรีเนิบช้า ปลายมือและปลายเท้าที่เคลื่อนไหวทำให้ผู้คนหลงใหลได้ในชั่วพริบตา

ยิ่งดนตรีบรรเลงไปนานเท่าไร ความเขี้ยววันที่แฝงความแตกสลายของนักเต้นก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น จนอากาศที่เย็นเยือกเพราะเครื่องปรับอากาศในห้องลับร้อนระอุในทันที ไม่เพียงชายหนุ่มที่นั่งบนโซฟา แม้แต่บอดีการ์ดทั้งสามคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง รวมถึงเลขาฯซึ่งค้อมตัวและกริ่งเกรงชายที่นั่งบนโซฟาตลอดเวลาอีกด้วย ทุกคนในห้องนี้ไม่มีใครสามารถละสายตาจากนักเต้นคนนั้นได้เลย

นักเต้นยังคงร่ายรำอย่างเซ็กซี่ขณะปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตทีละเม็ด ทุกครั้งที่กระดุกไพล่ารำและหน้าอกโผล่ออกมาให้เห็น ผิวขาวเนียนของเขาเปล่งประกายอยู่ภายใต้แสงไฟ ราวกับเป็นผิวที่เพียงใช้ลิ้นสัมผัสก็จะละลายได้ เมื่อผิวเรียบลื่นชุ่มเหงื่อและยอดดอกสีอ่อนชูชันเล็กน้อยผลุบ ๆ โผล่ ๆ จากเสื้อเชิ้ต ชายหนุ่มก็เกิดอาการอยากได้อย่างบิดไม่มิด

ดวงตาของเขาถูกวาวขณะกระดกคอนญักต่อเนื่องด้วยความกระหายที่ลุกโชน ทันใดนั้นสีหน้าที่เคยราบเรียบเหมือนตุ๊กตาของนักเต้นก็ผ่อนคลายราวกับแมวเฝ้าในเสียงดนตรี ชายหนุ่มจับจ้องสายตาไปยังนักเต้นพลางพึมพำและแลบลิ้นเลียริมฝีปากว่า ‘นั่นมันของดีเลยนี่’ ซึ่งเป็นไปตามที่เถ่าแก่ฮันเคยกระซิบบอกก่อนหน้านี้จริง ๆ ชายหนุ่มคาบกระดาดชาม่วงกัญชาแทนซิการ์แล้วยิ้มกริ่ม

“หมอนั่นนะ ไม่ต้องให้เต้นต่อแล้ว พาตัวมาได้เลย”

ชายหนุ่มออกคำสั่งกับเลขาฯที่เพิ่งโดนตบหน้าเมื่อสักครู่โดยไม่

ละสายตาดานักเต้ันแม่แต่น้อย เขาจุดไฟแช็กแล้วจ่อตรงปลายม้วนกระดาษห่อักฎฐา และใช้มือหนาสัมผัสหว่างขาที่มีบางสิ่งกำลังตื่นตัว พอจินตนาการว่านักเต้ันคนนั้นถูกเขาลงตรงหน้าแล้วใช้ริมฝีปากนำหลงไหลนั้นดูดเลียแ่งที่หว่างขาให้ เลือดในกายก็หลังไหลไปรวมกันที่อวัยวะเพศจนคับแน่นกางง

เขารูดชิปลองอย่างเร่งรีบแล้วล้วงเอาท่อนเนื้อออกมา ในขณะที่เดียวกันนักเต้ันก็กำลังเต้ันรูดเสาและขยับเรือ่นร่างย้วยวนอยู่ใ้กลางเวทีก่อนจะปลดกระดุมเสื้อเช้ตทุกเม็ดแล้วโยนเสื้อทิ้ง เผยให้เห็นเรือ่นร่างเปลือยเปล่าแสนเรียบเนียน ขาวกระจ่างตามายใต้แสงไฟราวกับกระเบื้องเคลือบหลงเหลือเพียงเศษผ้าสีดำขนาดเท่าฝ่ามือที่ปกปิดส่วนสงวนไว้

เรือ่นกายของนักเต้ันที่เคยคิดว่าเรียบลื่นกลับมึกลำเนื้อที่หนาแน่นอาจเพราะการเต้ันทำให้ร่างกายมึกลำเนื้อและดูปราดเปรี้ยวกว่าที่คิด สิ่งที่น่าประหลาดใจคือบนเรือ่นร่างที่ดูบอบบางนั้นมึรอยแผลเป็นเล็ก ๆ ปรากฏอยู่ด้วย

ทว่าชายหนุ่มกลับไม่มีเวลาให้ไตร่ตรองถึงบาดแผลมากมายบนร่างกายของอีกฝ่าย เพราะเห็นอุปกรณ์แปลกตาที่ตรงขอบกางงของนักเต้ัน สิ่งนั้นคือซองหนังสีดำใส่ปืนพกซึ่งแขวนอยู่บนเชือกกางงในตัวจ้บริเวณสะโพกทั้งสองข้าง และในซองหนังนั้นยังมีปืนโคลด์สองกระบอกที่เห็นไว้อย่างดี

ด้วยเหตุนี้ ทุกครั้งที่นักเต้ันสายสะโพกเบา ๆ ปืนโคลด์สองกระบอกซึ่งห้อยอยู่ตรงสะโพกทั้งสองข้างก็พลอยกวัดแกว่งอย่างนำหวาดเสียว นักเต้ันรูดเสาในชุดเกือบเปลือยกับปืนสั้น จะว่าไปก็มีอะไรบางอย่างที่ดูไม่เข้ากันอยู่บ้าง แต่อีกมุมหนึ่งก็ทำให้เกิดความเร้าใจด้วยเหมือนกัน

ผู้คนในห้องพากันแ่รงแ่รียดอยู่ครู่หนึ่ง และเมื่อตระหนักได้ว่าเป็นเพียงอุปกรณ์ประกอบการแสดง พวกเขาทีคลายบ่าที่ตึงแ่รียดแล้วจับจ้องนักเต้ันที่สายเอวอย่างย้วยวนอีกครั้ง เมื่อสีหน้าของเหล่าบอดีการ์ดคลายลงนักเต้ันก็หยิบปืนโคลด์ออกมาคงขณะกำลังอยู่ในท่าเกี่ยวขาไว้กับเสา ท่าทีของเขาดูคล่องแคล่วมาก

เมื่อนักเต้ันใช้นิ้วควงปืนและสายเอวย้วยวนผู้รับชม ชายหนุ่มที่นั่งอยู่

บนโศพาภิหทัยใจหอบและขยับมือช่วยตัวเองเป็นระวิง ไม่เพียงแค่อยากให้ มาดูดเลียด้วยริมฝีปากเท่านั้น เขาอยากจับสะโพกกลมกลิ้งนั้นแล้วกระแทก เข้าไปเดี๋ยวนี้จนแทบทนไม่ไหว

“มัวทำอะไรอยู่วะ! ก็บอกให้ไปลากตัวหมอนั้นมา ไม่ต้องตื่นแล้วไง”

ชายหนุ่มตะโกนอย่างหัวเสีย เขากำลังขาดสติเพราะฤทธิ์กัญชา เหล้า และการเต้นแสนเย้ายวนของนักเต้น ทันใดนั้นเอง จู่ ๆ นักเต้นก็ใช้มือ ทั้งสองข้างจับปิ่นที่ควงด้วยปลายนิ้วอย่างหยอกล้อ ก่อนจะเล็งตรงไปยัง ด้านหน้า

คนที่กำลังกอบกวมแกนกายอยู่ถึงกับตาเหลือก เหล้าบอดี้การ์ดที่ ลอบมองนักเต้นอย่างลุ่มหลงก็สะดุ้งโหยงไม่ต่างกัน ทว่ามันสายไปเสียแล้ว บัง บัง บัง เพราะเสียงดังจนแทบแก้วหูนั้นเคลื่อนที่เร็วกว่าการเคลื่อนไหว ของพวกเขา

ปลายกระบอกรูปปืนมีไฟปะทุออกมาขณะที่ทุกคนไม่ทันระวัง การยิงปืน ที่ปราศจากความลังเลดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ผลลัพธ์แม่นยำราวกับจับวาง กลางหน้าผากของชายหนุ่มผู้รับชมหลักมีเลือดไหลเป็นทางยาวเป็นคนแรก ตามด้วยหนึ่งในบอดี้การ์ดที่ล้มลงเป็นลำดับถัดไป

ส่วนบอดี้การ์ดสองคนที่เหลือก็ถูกกระสุนปืนฝังกลางหน้าอกก่อนได้ จับปิ่นที่เห็นไปไว้ตรงเอวเสียอีก เลขาฯกัมศิระชะลงและหมอบคลานไป ตามพื้นเพื่อหลบหนี ทว่าร่างกายของเขากลับซุ่มไปด้วยเลือดจนลากเป็น ทางยาวก่อนไปถึงประตู

ปลายกระบอกรูปปืนโคลด์ในมือทั้งสองข้างของนักเต้นมีประกายไฟ ปะทุอย่างต่อเนื่อง แม้เสียงปืนจะดังลั่นห้องลับจนไม่ได้ยินเสียงดนตรี แต่ ด้านนอกห้องซึ่งมีระบบเก็บเสียงอันสมบูรณ์แบบที่ไม่มีสี้มเสียงใดเล็ดลอด ออกไปเลย เสียงจากปืนโคลด์ของนักเต้นเงิบสงบลงหลังจากได้ปลิดชีวิต ของชายฉกรรจ์ในห้องลับหมดทุกคนแล้ว

หลังจากเสียงดังแทบแก้วหูสงบลง ภายในห้องก็มืดกึ่งหลับกึ่งตื่น และกลิ่นคาวเลือดคลอเคลุ้งไปทั่ว สีหน้าของนักเต้นยังคงเย็นชาเหมือนเดิม ขณะใช้สายตาไร้อารมณ์สำรวจภายในห้องลับที่มีดสนิท เมื่อตรวจสอบ

จนแน่ใจว่าทุกคนได้หมดลมหายใจไปแล้ว เขาก็เดินตรงไปหากลุ่มคนที่นอน
กองกัน ก่อนเก็บปืนโคลด์ที่ใช้เล็งเป้ามายกลงในช่องใส่ปืน

“...”

ใบหน้าของนักเดินยั่วยุในชั่วขณะ สีหน้าของเขาดูขึงอย่างมากราวกับไม่เคยทำสีหน้าราบเรียบเหมือนตุ๊กตามาก่อน ต้นเหตุมาจากอาการ
คลื่นไส้เวียนหัวนั่นเอง เป็นไปได้ตอนนี้เขาก็อยากจะถ่มน้ำลายออกไป ทว่า
นักเดินกลับพ่นคำด่าแฉั่วเขาออกมาแทนน้ำลายแล้วหันหลังกลับ

เพียงไม่กี่นาที ผู้รับชมทุกคนก็หมดสติ ส่วนนักเดินได้หายตัวไป
อย่างไร้ร่องรอย บนเวทีว่างเปล่าหลังจากที่เขาหายตัวไป หลงเหลือแค่
แสงไฟส่องไปมาและเสียงดนตรีดังกระหึ่มเท่านั้น

กดลองอ่าน

บทที่ 1

ณ จุดเริ่มต้น ในเดือนกรกฎาคม

เมื่อเปิดตาก็กว้างผาก ท้องฟ้าสีครามยามรุ่งสางก็เข้ามาในครรลองสายตาสยอนเหม่อมองท้องฟ้าในช่วงเวลาก่อนตะวันทอแสง จากนั้นย่นร่างกายหนักอึ้งเพื่อลุกขึ้น ข้างกันนั้นมีชายหนุ่มที่ไม่รู้ว่าตื่นตั้งแต่เมื่อไรกำลังนั่งพิงหมอนจ้องมองโทรทัศน์ที่อยู่ บางทีเขาอาจจะนั่งอยู่แบบนั้นโดยที่ยังไม่ได้นอนก็ได้ เพราะไม่มีวันที่ชายคนนี้จะนอนหลับอยู่ข้างกายเขา

แสงไฟสลัวจากหน้าจอโทรทัศน์ที่กำลังดูอยู่ตกกระทบบนร่างกายส่วนบนซึ่งผ่านการออกกำลังมาอย่างหนัก แม้จะมีอายุถึงสี่สิบปีแล้ว แต่ก็ยังมีเรือนร่างที่ให้ความรู้สึกน่าเกรงขามอยู่เหมือนเดิม

“...ตื่นนานแล้วเธอครับ”

ฮยอนเอียงตัวลุกขึ้นนั่งและมองสำรวจอีกฝ่าย

“ฉันนอนไม่หลับเลย คงเพราะปรับเวลาไม่ได้มั้ง”

ขุนแทชอกตอบกลับโดยไม่ละสายตาดูจากโทรทัศน์ นัยน์ตาคมยังคงเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง เขาน่าจะกำลังอ่านอะไรบางอย่างอยู่ ซึ่งในเวลานี้ส่วนใหญ่แล้วน่าจะเป็นข่าวรอบเช้า

ช่วยไม่ได้สินะ ฮยอนทำได้แค่รออีกฝ่ายเงิบง ๆ ในท่าเอนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอน เขารู้สึกปวดแสบปวดร้อนตรงร่างกายส่วนล่างที่ถูกท่อนเนื้อของอีกฝ่ายกระแทกเข้าออกเมื่อหลายชั่วโมงก่อน ภายในช่องทางด้านหลังที่บวมเล็กน้อยมีน้ำเชื้อที่อีกฝ่ายหลังไว้กำลังไหลทะลักจนเหนอะหนะ

แต่เขาก็ไม่คิดที่จะเซ็ดมันออก เพราะรู้ว่ามันไม่จบอยู่แค่นี้ ไม่ว่าตลอดคำคืนที่ผ่านมาจะมีการร่วมเตียงที่รุนแรงสักแค่ไหน ชายที่มีชื่อว่ายุนแทชอกก็ไม่เคยพอใจแค่เท่านี้อยู่แล้ว

“ฮึะ...”

เมื่อฮยอนนึกถึงเรื่องนั้น ชายหนุ่มด้านข้างก็ยื่นมือคว้าเส้นผมของฮยอนไว้อย่างรุนแรง เขาส่งเสียงครางสั้น ๆ โดยอัตโนมัติ แต่เสียงนั้นก็ขาดหายไปเพราะอีกฝ่ายกำเส้นผมแล้วกดใบหน้าของฮยอนลงบนหว่างขาของตัวเอง

“ถ้าตื่นแล้วก็อย่ามัวแต่นั่งหน้าโง่อยู่ อมให้ฉันซะสิ”

แท่งกลางกายที่ถูไถอยู่บนโหนกแก้มและปากยังคงอ่อนนุ่มเพราะยังไม่ตื่นตัวเต็มที่ ด้วยขนาดอันใหญ่โตของมัน เขาจึงกังวลไปก่อนแล้ว ฮยอนเผลอเกร็งตัวโดยไม่รู้ตัว เขาแลบลิ้นยาวออกมาโดยไม่อาจหลุดพ้นจากเงื้อมมือที่ขยำเส้นผมและกดหัวของเขาอย่างแรงได้

อาจเป็นเพราะดวงอาทิตย์ยังลอยขึ้นฟ้าไม่เต็มดวง บรรยากาศยังคงมืดครึ้ม อบอุ่นเพศสัมพันธ์ของยุนแทชอกจึงดูน่าพรันพรียงยิ่งกว่าเดิม ฮยอนกลืนเสียงถอนหายใจที่จะเล็ดลอดออกมา เขาแลบลิ้นเลียท่อนเนื้อแล้วใช้ปากขบเม้มดูดเลียบริเวณหัวหยัก ซึ่งยุนแทชอกคือผู้สอนการกระทำตั้งแต่ต้นจนจบนั้นทั้งหมด

“ยังมีข่าวของชเวซอลจินออกมาอยู่เลยแฮะ กระตือรือร้นเหมือนฝูงหมาจริง ๆ”

“ฮือ ฮือ อืม...”

“แต่สมาชิกของตระกูลแซโบล¹ ถูกฆ่าทั้งคน ก็สมควรกระตือรือร้นอยู่แล้วแหละนะ”

ยุนแทชอกใช้มือข้างหนึ่งกำเส้นผมของฮยอนไว้แล้วขยับตามใจตัวเอง ส่วนมืออีกข้างจับโทรศัพท์เพื่อเลื่อนอ่านข่าวต่อไป น้ำเสียงเยาะเย้ยทุ่มต่ำ

¹ เป็นคำที่ใช้เรียกกลุ่มนายทุนบริษัทยักษ์ใหญ่ในประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งถือครองธุรกิจที่ครอบคลุมแทบทุกธุรกิจในประเทศ

ของเขาดังขึ้นท่ามกลางเสียงเฉอะแฉะลามากของฮยอน

ยุนแทชอกกำลังพูดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับ ‘งาน’ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ในระหว่างที่ยุนแทชอกออกไปทำงานนอกสถานที่ เป็นงานรับจ้างฆ่าคนที่ถูกจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไร้หลักฐานมัดตัวอย่างที่เคยเป็นมา เพียงแต่เหยื่อที่เสียชีวิตคาที่ด้วยปลายกระบองปืนของฮยอนคือสมาชิกของตระกูลแซโบลชันนำซึ่งเป็นผู้อำนวยการบริษัทยักษ์ใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงยังมีการนำเสนอข่าวอย่างต่อเนื่อง แม้อีกไม่นานจะเงียบหายไปก็ตาม

“ถึงในข่าวจะไม่ได้ระบุไว้ แต่ข่าวลือก็แพร่ออกไปแล้วว่ามันดูตกัญชาจนตายโหงในสถานที่ที่โคจรผิดกฎหมายในสภาพโพร่นกเขา ไม่มีใครแปลกใจสักคน เพราะเดิมทีพฤติกรรมของมันก็เป็นแบบนี้แหละอยู่แล้ว”

“อ้อ...”

“มันจะกระโจนเข้าใส่เด็กอย่างนายเพราะมีอารมณ์ แต่กลับโดนยิงจนหน้าหายใจก่อน คงเป็นภาพที่น่าดูไม่น้อยเลยแฮะ”

ยุนแทชอกพิมพ์ท่าเหมือนพูดกับตัวเอง คำพูดนั้นไม่ได้พูดให้ฮยอนฟัง อีกทั้งยังไม่ได้คาดหวังคำตอบกลับ ฮยอนรู้ความจริงข้อนั้นดี เขาจึงจดจ่ออยู่กับการดูตลิว่อนเนื้อของอีกฝ่ายเหมือนคนที่ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น

อาจเพราะชาวที่กำลังอ่านในโทรศัพท์มีเนื้อหาที่น่าสนใจ ยุนแทชอกจึงคลายแรงตรงฝ่ามือลงชั่วคราวหลังจากคว้าเส้นผมของฮยอนอย่างรุนแรง แต่ถึงอย่างนั้นฮยอนก็ไม่อาจเอือระเหยได้ เขาต้องดูดอมแท่งเนื้อที่ค่อย ๆ แข็งตัวจนแก้มตอบ ฮยอนดูตลิว่อนและขยับศีรษะจนเวียนหัว แต่ยุนแทชอกกลับไม่มีปฏิกิริยาใด รวากับไม่ได้รู้สึกประทับใจอะไรทั้งนั้น

ผ่านไปครู่หนึ่ง ฮยอนก็ได้ยินเสียงวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะข้างเตียง ดูเหมือนว่ายุนแทชอกจะอ่านข่าวจบแล้ว เมื่อได้ยินเสียงนั้นฮยอนยิ่งตื่นกลัวมากกว่าเดิม และก็เป็นที่ไปอย่างที่คิดไว้ อีกฝ่ายกดย้ายทอยของเขาอย่างแรงจนฮยอนไอเสียงดังทันทีที่แก้มสัมผัสกับส่วนลึกในลำคอ

“ฮยอน นาน ๆ ที่ถึงจะได้อมของอา ก็ต้องทำให้ดี ๆ หน่อยสิ จะทำเป็นเล่นไปถึงเมื่อไหร่กัน”

“อุบ...”

“ฉันสอนนายแค่นั้นหรือ ถ้าไม่อยากโดนกระแทกในท่านอนกลับหัว ก็เลิกงอแงแล้วเปิดช่องคอซะ”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงนิบนาบของขุนแหซอก ฮยอนหลับตาแน่น ขณะเดียวกันแก้มกายแข็งขึ้นก็ถูกดันเข้ามาในลำคอรวดเดียว ฮยอนหายใจไม่ออก ทั้งยังรู้สึกเจ็บเหมือนลำคอตันในฉีกขาด ทุกครั้งที่ท่อนเอ็นของขุนแหซอกดันเข้าออกจนถึงส่วนลึกของลำคอถี่รัว จะมีเสียงเฉอะแฉะลามกดังออกมาด้วย

ขณะที่ลำกายใหญ่กระแทกเข้าออก น้ำลายของเขาไหลย้อยจากปากจนถึงคาง หัวขุนแหซอกผู้ชื่นชอบการสอดใส่ทางปากในแบบที่กระแทกลึกถึงช่องคอตันใน ทำเพียงแค่นับจังหวะและหายใจถี่เพราะมีอารมณ์กระสันมากขึ้นเท่านั้น

“อ้อ อูบ...”

“ใช่ แบบนั้นแหละ ฮู้ว ฉันชอบเวลาได้กระแทกคอของนายจริง ๆ”

ขณะที่เส้นผมของฮยอนไว้แล้วเสียดใส่ท่อนเนื้อเข้าไปเสียดังปีกไบหน้าของขุนแหซอกก็เปี่ยมไปด้วยอารมณ์พลุ่งพล่านต่างจากก่อนหน้านี้ เสียงหัวเราะ เสียงครางทุ้มต่ำในลำคอ รวมถึงจังหวะเอวที่ขยับเร็วขึ้นแสดงให้เห็นว่าเขาใกล้จะถึงจุดสุดยอดแล้ว ฮยอนจึงบีบรัดช่องคอให้แคบลงอีกเล็กน้อย ต่อมาขุนแหซอกได้ดึงแก้มกายออกมารวดเดียว แล้วสาวรูตมันด้วยมือคล้ายกำลังช่วยตัวเองอยู่เบื้องหน้าฮยอน ส่วนมืออีกข้างยังคงกระซกเส้นผมของฮยอนไว้ไม่ยอมปล่อย

“ฉันจะฉีดย้ำเชื้อที่นายชอบให้ แลปลิ้นออกมาแล้วรับไปกินซะ”

“คะ...ครับ”

ฮยอนนอนคว่ำอยู่ตรงหว่างขาของขุนแหซอกเหมือนสุนัข เขาแลบลิ้นยาวออกมาขณะที่โดนอีกฝ่ายจับศีรษะไว้ จากนั้นน้ำเชื้ออุ่น ๆ ก็พวยพุ่งใส่ไบหน้า ริมฝีปาก และบนลิ้น การได้สอดใส่แก้มกายเข้าไปในลำคอแล้วพ่นน้ำเชื้อใส่ไบหน้าหรือริมฝีปากที่เปิดอ้าของคูนอน เพื่อให้คูนอนได้รับน้ำอสุจิของตัวเองไปกินนั้น ถือว่าเป็นรสนิยมอย่างหนึ่งของขุนแหซอกเช่นกัน

แม้คำคินที่ผ่านมาจะสุขสมไปหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่น้ำอสุจิก็น่า

มีกลิ่นคาวคลุ้งอยู่เหมือนเดิม ฮยอนใช้ลิ้นเลียน้ำสีขาวขุ่นที่เประอะเบือนบนริมฝีปากและลิ้น ก่อนจะกลืนลงคออย่างภาคภูมิใจ ซึ่งนี่เป็นการกระทำที่เขาคุ้นชินไปเสียแล้ว

“...อรรยจ้งเลยครับคุณอา ผมอยากกินมากเลยครับ”

ฮยอนพิมพ์าขณะแลบลิ้นเลียริมฝีปากเปียกชุ่มครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะได้ยินเสียงขุนแทชอกหัวเราะด้วยความพอใจ ขณะที่กำลังรับฟังเสียงนั้น ฮยอนก็ไล่เลียท่อนเอ็นเปียกชุ่มตรงหน้าจนเกิดเสียงดังจ๊วบจ๊าบไปด้วย

เขาเลียท่อนเอ็นที่อ่อนตัวหลังเสร็จกิจอย่างตะกละตะกลาม รวากับอยากกินอีกจนแทบบ้าและมันเอร์ดีอร่อยเสียเต็มประดา ขุนแทชอกดูเหมือนจะฉุกใจภาพนั้นพอสมควรจึงลูบหัวของฮยอนเป็นการชื่นชม

“ตั้งใจจะซุบเลี้ยงให้เป็นหมาล่าเนื้อ แต่กลับกลายเป็นหมาตัวเมียเจ้าเล่ห์เหมือนแม่มันไม่มีผิด”

“...”

“ถึงฉันจะยังปล่อยไว้เพราะออกไล่ได้ต้อยก็เถอะ”

น้ำเสียงก่ลัวหัวเราะนั้นทำให้ยากจะแยกแยะได้ว่าเจ้าตัวกำลังพูดจริงหรือพูดเล่น แต่ถึงอย่างไรก็ไม่สำคัญ ฮยอนทำเพียงตั้งหน้าตั้งตาเลียแก้มกายของขุนแทชอกที่อ่อนตัวลงหลังถึงจุดสุดยอดเท่านั้น

ขุนแทชอกเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงมากพอสมควร ทั้งที่ไม่ใช่หนักเลง แต่กลับทำเรื่องเลวร้ายยิ่งกว่าหนักเลง โดยเฉพาะเมื่อลูกค้าส่วนใหญ่ที่เขาต้องรับมือต่างก็เป็นบุคคลแนวหน้าในแวดวงการเมืองและธุรกิจยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ไม่เพียงแค Paper Company² และการก่อตั้งบริษัทประเภทต่าง ๆ เพื่อฟอกเงินเท่านั้น ยังรวมถึงการค้ายาเสพติด ค่าประเวณี ช่มชู้ หรือแม้แต่การฆ่าคน และยังจัดการคำร้องขอจากลูกค้าที่เกี่ยวข้องกับเงินโดยไม่ให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นคืองานของขุนแทชอก

เขาก่ออาชญากรรมที่เลวทรามยิ่งกว่าหนักเลงได้อย่างหน้าตาเฉย ไร้

² บริษัทที่มีการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายและมีเอกสารทางกฎหมายครบถ้วน แต่ไม่มีการดำเนินงานจริง

ความกริ่งเกรงต่อตำรวจหรืออัยการ เพราะเหล่าผู้ว่าจ้างที่มอบหมายงานให้ต่างคอยขัดขวางการสืบสวน ทั้งยังคอยระวังหลังให้ยุ่นแหซอก เอาเป็นว่ายุ่นแหซอกคือผู้แก้ปัญหาที่มองไม่เห็นของพวกมีเงินและอำนาจ เป็นผู้แก้ปัญหาคอยเก็บกวาดงานสกปรกและแอบเคลือบไหวในมุมมืดเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาตามมาทีหลังนั่นเอง

ชื่อเสียงดังกล่าวของยุ่นแหซอกได้แพร่กระจายอย่างลับ ๆ และอำนาจของเขาก็ขยายมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้วที่ตำแหน่งของเขาจะต้องสูงขึ้นทุกครั้งที่รับงาน เพราะเขาได้กอบกุมความลับของเหล่าผู้ดีชนชั้นสูงซึ่งเป็นทั้งผู้ว่าจ้างและผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ดังนั้น ยุ่นแหซอกผู้เป็นนักเลงไร้ตัวตนจึงมีอิทธิพลในโลกเบื้องหลังราวกับเป็นกษัตริย์ และได้กอบกุมอำนาจที่ไม่มีใครหน้าไหนสามารถต่อกรได้

ส่วนหยอนคือหลานชายเพียงคนเดียวของยุ่นแหซอกผู้นั้น ในสายตาคนนอกต่างก็มองว่าเป็นแบบนี้ เนื่องจากต่อหน้าลูกน้อง ยุ่นแหซอกมักจะพูดว่าหยอนคือหลานของตนอยู่เสมอ ทั้งยังให้หยอนเรียกตัวเองว่าคุณอาอีกด้วย เพราะแม่ของหยอนเคยกล่าวไว้แบบนี้ตอนที่นำหยอนมาพบกับยุ่นแหซอก ราวกับความจริงที่ว่าพี่ชายของยุ่นแหซอกมีปัญหาด้านการสืบพันธุ์และไม่สามารถมีบุตรได้นั้นไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร

นอกจากนั้นแล้ว การตามหาพ่อแท้ ๆ ของหยอนก็ยังเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ เพราะถึงยังไงแม่ของหยอนก็เป็นผู้หญิงในร้านเหล้าที่มีอะไรกับผู้ชายหลายคน จึงไม่อาจรู้ได้ว่าพ่อที่แท้จริงเป็นใคร มีหน้าซำแม่อีกมาทอดทิ้งหยอนไปอีก เรียกได้ว่าเป็นเด็กกำพร้าไร้ที่พึ่งโดยสมบูรณ์

ทว่ายุ่นแหซอกกลับไม่ทิ้งขว้างหยอน ทั้งยังให้อยู่ในทะเบียนบ้านในฐานะหลานชายผู้เป็นบุตรของพี่ชายซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัวไปนานแล้ว ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ในความเป็นจริงนั้นหยอนเป็นชายบำเรอที่ต้องอ้าขาให้ยุ่นแหซอกทุกครั้งที่เจ้าตัวต้องการ และเป็นหมาล่าเนื้อคอยจัดการงานสกปรกทุกครั้งที่ยุ่นแหซอกเรียกใช้โดยไม่อาจปฏิเสธได้

ตัวตนของหยอนคือหมาล่าเนื้อของยุ่นแหซอกที่ถูกรบและโดน

ล้างสมองอย่างสมบูรณ์มาตั้งแต่เด็ก เป็นตุ๊กตาที่ไม่สามารถทำอะไรด้วยความตั้งใจของตัวเองได้ นอกจากทำตามและเชื่อฟังคำพูดของขุนแหซอกเพียงอย่างเดียว

จู่ ๆ ความสงสัยที่ไม่เคยมีมาก่อนก็ผุดขึ้น

ลูกค้าหรือผู้ว่าจ้างที่มอบหมายงานให้ขุนแหซอกล้วนเป็นกลุ่มคนที่มีเงินและอำนาจ ซึ่งแน่นอนว่ามันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่บุคคลที่ขุนแหซอกสั่งให้หยอนลงมือฆ่าเมื่อไม่นานมานี้เป็นถึงสมาชิกของตระกูลแซ็บบอล ถ้าอย่างนั้นบุคคลที่ว่าจ้างงานนี้จะต้องเป็นบุคคลที่มีอำนาจใหญ่โต และมีเงินมากมายขนาดไหนกัน ต้องเป็นบุคคลระดับไหน ขุนแหซอกถึงได้ยอมรับงานสังหารซเวซอลจินผู้เป็นน้องชายของภรรยาประธานบริษัทยักษ์ใหญ่

หากทำงานพลาดขึ้นมา ขุนแหซอกไม่พันผูกคิดว่าบาตรจนหมดทำแน่ ๆ เพราะการแตะต้องตระกูลแซ็บบอลแล้วถูกจับได้ จะไม่มีทางใช้ชีวิตอยู่รอดปลอดภัยได้อย่างแน่นอน ถึงอย่างนั้นขุนแหซอกกลับไม่สนใจ ทั้งยังรับงานลอบสังหารซเวซอลจินด้วยความยินดี ว่าแต่ผู้ว่าจ้างคนนั้นเป็นคนใหญ่คนโตขนาดไหนกันนะ ขุนแหซอกถึงได้ยอมเสี่ยงรับงานนี้...

หยอนจมอยู่ในห้วงความคิดขณะเกยคางบนแขนที่วางอยู่บนหน้าต่าง ก่อนจะหลับตาลง อยากรู้เรื่องผู้ว่าจ้างคนนั้นแล้วได้ทำอะไรขึ้นมาล่ะ ถึงยังเงี้ยวก็ห้ามรู้เรื่องนั้น และรู้ไปก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี เขาเพียงนึกสงสัยเพราะเหยื่อในคราวนี้เป็นสมาชิกของตระกูลแซ็บบอลต่างจากที่ผ่านมา ทว่าเขาก็ไม่ได้อยากได้คำตอบจริง ๆ หรือ

“ลดหน้าต่างลงหน่อย”

หยอนสลัดความคิดที่ผุดขึ้นจนชวนปวดหัวออกไป เขาพิงศีรษะกับหน้าต่างรถแล้วพึมพำแผ่วเบา หยอนสัมผัสได้ถึงสายตาของคนขับรถที่เหลือบมองตัวเองผ่านกระจกมองหลัง และได้ยินคำตอบสั้น ๆ ว่า “รับทราบ

ครับ” พร้อมกับหน้าต่างรถที่ถูกกดลงประมาณสองนิ้ว

ต่อให้นั่งรถคันไหน ฮยอนก็ไม่ว่าจะเปิดประตูหรือหน้าต่างจากที่นั่งของตัวเองได้ ถ้าอยากกดหน้าต่างจะต้องบอกกับคนขับรถ และตอนเปิดประตูรถ คนขับรถจะเป็นคนเปิดประตูให้เช่นกัน เป็นคำสั่งของขุนแพชอกที่ไม่อนุญาตให้สุนัขที่ตนเลี้ยงทำอะไรโดยเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องน่าขันที่ลูกน้องของเขาไม่มีใครหน้าต่างกล้าทำอะไรกับฮยอนได้ตามใจชอบ เพราะขุนแพชอกปฏิบัติกับฮยอนอย่างสุภาพและประกาศว่าฮยอนคือหลานของตัวเองอย่างเปิดเผย ลูกน้องจึงต้องปฏิบัติตามเท่านั้น เป็นความย้อนแย้งที่รุนแรงพอสมควร

ลมเย็นสดชื่นพัดเข้ามาทางหน้าต่างที่ถูกแง้มไว้เล็กน้อย ทำให้เส้นผมซึ่งถูกเซตไว้อย่างดีกระจายตัว สายลมนั้นทำให้ความว้าวุ่นใจสงบขึ้นบ้างเล็กน้อย

“อีกยี่สิบนาทีเราจะถึงที่หมายแล้วครับ”

คนขับรถรายงานสั้น ๆ ฮยอนหลับตาลงไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ทำเพียงเงี่ยหูฟังเสียงลมที่พัดผ่านช่องว่างแคบ ๆ เข้ามา

เขาหลับตาสักพักหนึ่งราวกับหลับไปทั้งอย่างนั้น จู่ ๆ ก็ได้กลิ่นน้ำแทรกซึมผ่านสายลมเย็น เป็นกลิ่นขึ้นจากดินที่เปียกฝนหาใหญ่ เป็นกลิ่นป่าเปียกชื้นในฤดูร้อนซึ่งปรากฏขึ้นในความทรงจำเก่า ๆ แสนเลือนราง ฮยอนลืมตาและหรี่มองเมื่อได้กลิ่นน้ำที่ทั้งคุ้นเคย แต่ก็แปลกใหม่ในเวลาเดียวกัน

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหนแล้วที่ทิวทัศน์ได้เปลี่ยนแปลงไป เขามองเห็นทุ่งนากว้างใหญ่และภูเขาสีเขียวชอุ่มคล้ายลวดลายบนฉากพับ³ ไม่ใช่ทิวทัศน์ของเมืองใหญ่ที่เต็มไปด้วยตึกกรมสีเทาและผู้คนพลุกพล่าน ทิวทัศน์ซึ่งถูกย้อมไปด้วยสีเขียวเข้มนั้นงดงามราวกับภาพฝัน ฮยอนพึงพิงชะกับหน้าต่างรถและสำรวจบรรยากาศรอบ ๆ โดยไม่อาจจะพริบตา

เขาได้ยินมาว่าจุดหมายคือบ้านกลางภูเขาที่ตั้งอยู่แถวซานเมือง

³ ฉากที่ทำขึ้นจากแผ่นไม้ซึ่งมีผ้าปักรูปวาดหรือตัวอักษร ใช้เพื่อบังลมหรือตกแต่งห้อง

กรุงโซล...แต่ที่นั่นคือหมู่บ้านชนบทไม่ใช่เหรอ ภาพทิวทัศน์ที่รายล้อมไปด้วยทุ่งนากว้างใหญ่และภูเขาสูงเล็ก ๆ ทำให้เขาคิดอย่างนั้น นอกจากนั้นแล้วเขายังมองไม่เห็นตัวอาคารใด ๆ เลยแม้แต่หลังเดียว ในที่แบบนี้มีบ้านสวนอยู่จริง ๆ หรือ และตอนนี้รถก็มุ่งหน้าไปทางภูเขาบนถนนสายรองที่แคบลงกว่าเดิม

ขณะที่ฮยอนรู้สึกประหลาดใจขึ้นเรื่อย ๆ รถที่วิ่งอยู่บนภูเขาก็ได้ลดความเร็วลง เป็นไปได้ว่าอาจใกล้ถึงจุดหมายแล้ว แต่บริเวณโดยรอบก็ยังมีต้นไม้แน่นขนดอยู่เหมือนเดิม ทิวทัศน์ในตอนนีดูไม่ออกเลยว่าจะมีคฤหาสน์ตั้งอยู่ตรงไหน

จนกระทั่งรถยนต์จอดสนิท ฮยอนก็มองเห็นประตูใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ คิวโค้งสวยได้รูปขมวดเข้าหากันครู่หนึ่ง หรือว่าเจ้าของบ้านจะมีนิสัยซื่อๆ ถึงได้สร้างคฤหาสน์ซ่อนตัวอยู่กลางป่ากลางเขาแบบนี้

แน่นอนว่าเขาองไม่เห็นด้านในของคฤหาสน์เลยสักนิด เพราะมีกำแพงสูงลิ่วล้อมรอบคฤหาสน์ไว้ โดยมีประตูหน้าซึ่งทำจากเหล็กตั้งอยู่ตรงกลาง แม้แต่ประตูก็ยังไม้ต้นไม้อัดบด ส่วนกำแพงก็มีแถววัลย์ปกคลุมจนทำให้มองไม่ชัด ดูเป็นคฤหาสน์ลับที่สมบูรณ์แบบเลยทีเดียว

“ตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไป ผมไม่สามารถเข้าไปได้ครับ”

คนขับรถเอ่ยกับฮยอนที่กำลังสำรวจบรรยากาศนอกหน้าต่าง ลิ่นเสียงประโยคนั้น ฮยอนก็ได้สติและพยักหน้ารับ คนขับรถลงจากที่นั่งแล้วเปิดประตูรถซีดานให้ เมื่อได้ยินเสียงแกรก ประตูรถก็ถูกเปิดออก แล้วอากาศร้อนอบอ้าวในช่วงกลางเดือนกรกฎาคมก็ทะลักเข้ามาในรถทันที

อาจเพราะมีต้นไม้เขียวชอุ่มรายล้อมอย่างหนาแน่น ฮยอนจึงรู้สึกว่านี่ไม่ใช่ความร้อนอบอ้าวที่ทำให้ชุ่มฉ่ำเหมือนตอนที่อยู่ในใจกลางกรุงโซล อากาศร้อนในขณะนี้มีกลิ่นน้ำและกลิ่นต้นไม้ปะปนอยู่ ทำให้เขาสดชื่นอย่างน่าประหลาด

ฮยอนสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกไม่ต่างจากตุ๊กตา เขาสาวเท้าเข้าไปที่ละก้าวแล้วกดกริ่งตรงประตูหน้า จากนั้นไม่นานประตูก็เปิดออกโดยไร้ปฏิกิริยาอันใดตอบกลับมา

“ฉันมีงานให้นายทำ”

ในช่วงเวลาที่ช่องทางด้านหลังของฮยอนถูกกระทำซ้ำเราไม่ยอมหยุดตั้งแต่รุ่งสางที่ท้องฟ้ายังมีตสนิทจนกระทั่งแสงวันใหม่มาเยือน ยุนแทซอกก็ได้ออกคำสั่งใหม่อย่างกะทันหัน

เสียงเฉอะแฉะลามากดังสะท้อนลั่นห้อง ทำให้ฮยอนไม่สามารถจดจ่อกับสัมผัสเสียงที่อีกฝ่ายพูดขึ้นกะทันหันได้ ไม่สิ เขาไม่เข้าใจเลยด้วยซ้ำ ขณะนี้หน้าผากของเขากำลังแนบอยู่กับผ้าปูเตียง สะโพกยกสูงเพื่อรองรับการกระแทกกระทั้นอย่างไร้ความปราณี แล้วจะให้เขาเข้าใจคำพูดที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมาได้อย่างไร

“อ้า แสก อ้อ...”

เมื่อฮยอนส่งเสียงครางแล้วเอาแก้มที่เปรอะเปื้อนคราบอสุจิกับน้ำลายถูไปกับผ้าปูที่นอน ยุนแทซอกก็กระซอกเส้นผมเขาอีกครั้งจนศีรษะเขนไปด้านหลังตามแรงดึงนั้น ฮยอนปรือตาพลางหอบหายใจ ก่อนใช้สายตาพราวมันหันไปมองอีกฝ่าย

“ยกสะโพกดี ๆ อย่ามัวแต่หายใจหอบจนสติหลุดเหมือนหมาติดลัดตอนโดนกระแทกแบบนี้”

“...ฮึ๊ก ฮึ๊ก ครับ...”

เมื่อได้ยินเสียงซู่ในลำคอ ฮยอนก็ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง ยุนแทซอกยกยืมมุมปากขณะควงแหวดด้วยจิ้งหะที่เชื่องช้ากว่าเดิมเล็กน้อย ทุกครั้งที่เขาทำแบบนี้ น้ำเชื้อที่ถูกล้างไว้เต็มช่องทางก็จะกระฉอกออกมาจนเกิดเสียงเฉอะแฉะ

ยุนแทซอกไปทำงานที่ต่างประเทศเป็นเวลาสองสัปดาห์ เมื่อกลับมาแล้วเขาก็เคี้ยวกรำฮยอนอย่างหนักตั้งแต่เมื่อคืนคล้ายหมามันไว้้อยแล้ว ทั้งที่ยุนแทซอกมีผู้หญิงอีกมากมายที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยอย่างต่อเนื่องนอกเหนือจากฮยอนแท้ ๆ แต่ทันทีที่กลับมาถึงก็มาหาฮยอนเป็นคนแรกด้วยเหตุนี้จึงมีแค่ฮยอนคนเดียวที่แทบจะสิ้นลมหายใจ

แม้จะไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางกายกันบ่อยนัก แต่ทุกครั้งที่มีอะไรกัน ยูนแทซอกจะทำให้คนอื่นเหนื่อยแทบตายอยู่เสมอ ไม่รู้เหมือนกันว่าระหว่างที่ออกไปทำงานนอกสถานที่เขาอดอยากปากแห้งมาจากไหน วันนีถึงได้รุนแรงกว่าปกติ หลังจากสิ้นสุดการร่วมเตียง ฮยอนอาอาจจะสลบเหมือนที่เคยไปครั้งวันเลยก็ได้

ฮยอนประเมินสภาพร่างกายของตัวเองด้วยสมองอันพร่าเบลอ แม้จะแค่แวบเดียว แต่ยูนแทซอกก็สังเกตเห็นอย่างรวดเร็ว เขาจึงกระแทกแท่งเนื้อลึกลงจนทำให้สติของฮยอนคืนกลับมา

“แม่แต่ตอนนี้ยายยังมีเวลาคิดเรื่องอื่นอีกหรือ?”

“ปะ...เปล่า นะครับ...แท่งนั้นของคุณอารมณ์เกินไป...อ้อ คุณอากรู้ดีที่ครับ เพราะแบบนั้นผมถึงตั้งสติไม่ได้เลย”

น้ำเสียงแหบแห้งเอื้อนเอ่ยคำพูดที่ถูกบ่อนไว้ในหัวออกมาเหมือนเครื่องจักร เมื่อฮยอนใช้สายตาพราวเบลอซ้อนมองอย่างอดอ้อน ริมฝีปากของยูนแทซอกก็ยกสูงขึ้น

“ร้านจริง ๆ ถึงจะรู้ว่านายโกหก แต่ฉันก็ยังรู้สึกดี”

ยูนแทซอกหัวเราะคิกคัก เขากะระชากผมแล้วใช้ลิ้นเลียต้นคอของฮยอน ฮยอนคู้ไหลด้วยความขนลุก ทั้งยังรู้สึกคันยุบยิบตรงท้องน้อยเพราะแกนกายที่ขยับเนินนบในช่องทางด้านหลังอีกด้วย

“ผมไม่ได้...โกหก นะครับ เพราะงั้น คุณอาช่วย...ช่วยทำอีก นะครับ ผมอยากกินน้ำเชื้อของคุณอาอีกครับ”

“นายพูดแบบนี้เพราะรู้ว่าฉันจะมีอารมณ์มากกว่าเดิมใช่ไหม?”

“อา อ้อ...อย่างนั้นหรือครับ?”

“เพราะฉันรู้สึกอยากกระแทกเข้าไปจนกว่าตัวนายจะจมอยู่ในน้ำเชื้อของฉันไงล่ะ”

ยูนแทซอกกัดต้นคอของฮยอนแล้วพิมพ์ออกมา มือข้างหนึ่งคว้าเส้นผมไว้ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งบีบคลันหน้าอกพลาจควงเอว กิริยาของเขาทำให้นึกถึงสัตว์ร้ายที่กินจนอิ่มท้อง ฮยอนรับรู้ได้ว่าตอนนี้ยูนแทซอกพึงพอใจเล็กน้อย เขาพ่นลมหายใจยาวเหยียดพลาจงเยหน้าขึ้น ราวกับ

อ้วนนอนให้อีกฝ่ายขบเม้มและเลียต้นคอของตัวเองมากกว่านี้

“นั่นช่วยทำแบบนั้นทีครับ ให้ตัวผมได้จมอยู่ในน้ำเชื้อของคุณอาเถอะครับ”

เมื่อได้ยินเสียงกระซิบของฮยอนที่พูดอย่างขอไปที่ ยูนแทชอกก็สลดคำหยาบออกมา ก่อนกระแทกเอาแรงขึ้นจนเสียงเนื้อกระทบเนื้อดังมากกว่าเดิม ฮยอนเงี้ยวหูฟังเสียงนั้นแล้วหลับตาลง

การทำให้อีกฝ่ายพอใจไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายอะไรนัก เพราะร่างกายของเขาจะได้สบายขึ้น แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม การกระดิกหางอย่างตั้งอกตั้งใจเหมือนลูกสุนัขและทำตัวย้วยวนตามที่ยูนแทชอกสั่ง เป็นสิ่งที่ฮยอนต้องทำแม้จะใกล้หมดลมหายใจเต็มที เพราะฮยอนตระหนักได้มาตั้งนานแล้วว่าต้องทำแบบนั้นถึงจะมีชีวิตอยู่รอด ตอนนั้นเขาไม่มีความคิดอยากร้องห้ามร้องให้เพื่อต่อต้าน ทั้งไม่ได้รู้สึกอยากตายเหมือนตอนเด็ก ๆ อีกแล้ว

“เดี๋ยวนายจะได้เข้าไปเป็นบอดีการ์ดส่วนตัว”

ยูนแทชอกเสร็จสมหลายต่อหลายครั้งจนแทบจำไม่ได้ เขาค่อย ๆ ดึงท่อนเนื้อออกแล้วเริ่มบทสนทนาอีกครั้ง ฮยอนนอนแผ่หลายอยู่บนเตียงซึ่งเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อและน้ำอสุจิของตัวเองที่ผสมกับของยูนแทชอกพลาจปรือตามองอีกฝ่าย

“แฮก...บอดีการ์ดเหรอครับ แต่ว่าผมไม่เคย...”

ฮยอนงุนงงเพราะเป็นงานที่ไม่คาดคิด ที่ผ่านมาเขาเคยทำแต่งงานใช้ความรุนแรงก่อนสังหารหรือการฆ่าใครสักคนเท่านั้น แต่ครั้งนี้อีกฝ่ายจะให้เขาทำในสิ่งตรงกันข้ามโดยให้เข้าไปในฐานะบอดีการ์ดที่ต้องคุ้มกันคนหวายูนแทชอกกลับเมินเฉยกับท่าทีของฮยอน

“คนที่นายต้องไปเป็นบอดีการ์ดส่วนตัวให้คือลูกชายคนรองของตระกูล KR กรุ๊ป เขาไม่ค่อยเป็นที่รู้จักเท่าไร แถมยังใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศมานาน แต่เพิ่งกลับมาเมื่อปีที่แล้วนะ”

“...”

“เขาไม่ใช่ผู้ว่าจ้างหรอก ฉะนั้นพอได้เจอเขาก็อย่าเพิ่งอะอะพุดอะไรไป”

ขุนแหซอกนั่งฟังหัวเตียงแล้วอธิบายสั้น ๆ เขาไม่ได้พูดอะไรต่อ คล้ายจมอยู่ในห้วงความคิดพลางใช้มือลูบคางซึ่งบ่งบอกว่าน่าจะมีเรื่องให้ ต้องคิดหลายอย่าง แม้จะไม่ว่าคืออะไร แต่ก็พอจะเดาออกว่าน่าจะไม่ใช้ หน้าที ‘ดูแลความปลอดภัย’ ทั่วไปแน่ ๆ

อย่างไรก็ตาม ฮยอนต้องทำทุกอย่างที่ขุนแหซอกสั่งไม่ว่าจะเป็นงาน แบบไหน โดยไม่มีสิทธิ์โต้แย้งใด ๆ ถ้าอีกฝ่ายสั่งให้จับใครสักคนมากระที่บ เขาก็ต้องกระที่บ ถ้าได้รับคำสั่งให้ฆ่า เขาก็ต้องฆ่า ถ้าขุนแหซอกสั่งให้ไป อ้าขาให้คนอื่น เขาก็ต้องทำแบบนั้นด้วย เพราะเขาไม่มีความคิดเห็นหรือ อำนาจในการตัดสินใจใด ๆ ทั้งสิ้น

“ทำไมคนที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกชายคนรองของตระกูลแซโบลถึงไม่เปิดเผย ตัวให้โลกรู้จักละ นายไม่ยการู้หรือ”

ขุนแหซอกตั้งคำถามขึ้นมากะทันหัน

ไม่ ไม่อยากรู้เลยสักนิด

ฮยอนไม่อยากจะรู้ว่าคนที่ต้องดูแลความปลอดภัยคือใคร และไม่สนใจ สักนิดว่าอยู่ในสถานการณ์แบบไหน ตอนนั้นเขาแค่อยากอาบน้ำนอนเร็ว ๆ เท่านั้น ซึ่งก็เหมือนเคย ขุนแหซอกไม่ได้ตั้งคำถามเพื่อรับฟังความคิดเห็น หรือคำตอบของเขาอยู่แล้ว อีกฝ่ายเพียงจมอยู่ในความคิดแล้วพูดคนเดียว เท่านั้น

เมื่อฮยอนยังคงนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ขุนแหซอกก็วางมือที่ลูบคางลง แล้วยิ้มเยาะ

“ฉันได้ยินมาว่าลูกชายคนนั้นกำลังป่วยทางจิตจากกรรมพันธุ์ ตระกูล แซโบลต้องมองว่าลูกชายที่เป็นโรคทางจิตเป็นสิ่งที่น่าอับอายอยู่แล้ว ดูเหมือนว่าจะให้เก็บตัวเงียบเพราะกลัวจะมีข่าวลือหลุดออกไป แล้วก็ส่งตัว ไปเมืองนอกตั้งแต่เด็กโดยใช้ชื่ออ้างเรียนต่อมาบังหน้า”

“...”

“ฉันไม่แน่ใจถึงสาเหตุที่กลับมา แต่ครอบครัวของเขายังคงไม่ต้อนรับ เขาอยู่เหมือนเดิม นอกจากนั้นแล้วสถานการณ์ตอนนี้แย่ยิ่งกว่าเดิม เป็น เพราะประธานอาวุโสสุขภาพย่ำแย่จนออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ปัญหาเรื่อง

มรดกเลยเกิดขึ้นทุกวี่ทุกวัน แล้วยังมีคดีฆาตกรรมชาวซอลจินอีก...เรียกว่า ชูลมุนวุ่นวายกันเลยทีเดียว”

แววดาที่จ้องมองอากาศของขุนแพชอกเปล่งประกายราวกับรับชมละครตลกเรียกเสียงหัวเราะ

“แน่นอนว่าฉันก็จะยื่นมองเฉย ๆ ไม่สนใจอะไร แล้วก็เอาส่วนแบ่งของฉันมาก็พอ”

หากฟังแต่คำพูด เขาอาจดูเหมือนคนที่ไร้ความโลภใด ๆ แต่ชยอนรู้ดียิ่งกว่าใครว่าภายในใจของอีกฝ่ายไม่ได้เป็นแบบนั้น ขุนแพชอกคือคนโลภมาก เป็นอสรพิษที่ไม่วันปล่อยให้คนอื่นฉกฉวยสิ่งของของตัวเอง ทว่าเขากลับฉกฉวยสิ่งของของผู้อื่นอยู่เป็นนิจ

ไม่ว่าจะเป็นเงินหรืออำนาจ ชยอนเดาไม่ออกเลยว่าบุคคลที่โลภมากกับทุกสิ่งคิดจะทำอะไรกับการที่ KR ก็กำลังเกิดเรื่องวุ่นวายอยู่ เขาหลบมองขุนแพชอกเงียบ ๆ ริมฝีปากของอีกฝ่ายที่กำลังกระตุกนั้นชวนให้เขาสังหรณ์ใจไม่ตัวอย่างน่าประหลาด

“นายมีพรสวรรค์เรื่องหลอกล่อผู้ชายใช่ไหม”

เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นเหนือศีรษะ เป็นน้ำเสียงเยือกเย็นที่ทำให้ล้างสังหรณ์ของชยอนซัดเจนนจนผลอกลั่นหายใจไปชั่วขณะ

“นายลองตั้งใจช่วยวอนคนบ้าดูสิ”

“...”

“แต่อย่าปล่อยไปสงสารคนใกล้ตายให้มากนักละ ถ้ายังไม่ลืมนักพวกสัตว์ที่นายเคยเก็บได้มีสภาพเป็นยังไง”

แววดาดุดันของขุนแพชอกประกายวาววับ อากาศหนาวเย็นนำพารัศมีเพลิงไหลวนชวนให้เสียวสันหลังวาบ ชยอนก้มหน้าและปิดปากเงียบสนิท เพราะเขาไม่อยากจะให้อีกฝ่ายมองเห็นแววดาสิ้นระริกด้วยความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

ชุดสูทที่ไม่ได้สวมใส่มานานชวนให้ประหม่าพอสมควร เนื่องจากวันนี้เป็นวันที่อากาศร้อนที่สุดในเดือนกรกฎาคม เนกไทที่พันรอบคอจึงทำให้อึดอัดเป็นพิเศษ ฮยอนสอดนิ้วเข้าไปในปกเนกไทแล้วขยับให้หลวมขึ้นเล็กน้อย เขาเช็ดเหงื่อที่ไหลซึมตรงหน้าผาก จากนั้นเดินตรงไปตามทางที่ปูด้วยหินทอดยาว

แม้จะเดินผ่านประตูหน้าเข้ามาสักพักหนึ่งแล้ว แต่ฮยอนยังมองไม่เห็นเลยว่าคฤหาสน์ตั้งอยู่ตรงไหน เขาเห็นเพียงต้นไม้หนาแน่นและวัชพืชที่เติบโตขึ้นเป็นหย่อม ๆ รวากับเดินเข้ามาในภูเขาจริง ๆ สถานที่แห่งนี้แปลกประหลาดพอสมควร หากเดินผ่านประตูหน้าเข้ามาแล้ว เขาก็ควรจะได้เห็นลานด้านหน้าหรือสวนของคฤหาสน์ แต่ตอนนี้กลับมีแต่ต้นไม้ที่ขึ้นเบียดเสียดกันหนาแน่น

ฮยอนถอนหายใจเบา ๆ ขณะกวาดตามองสภาพแวดล้อมเขียวชอุ่ม ขณะเดียวกันความทรงจำที่ได้หลงลืมไปแล้วผุดขึ้นมาอยู่เรื่อย ๆ ทั้งยังเป็นความทรงจำที่ไม่ดีเท่าไร อาจเพราะเห็นต้นไม้จำนวนมาก หรือเพราะเสียงแมลงกับเสียงนกที่ดังจนหนวกหูทำให้นึกถึงความทรงจำเหล่านั้น ขณะที่เขาไม่สามารถกำจัดความรู้สึกซับซ้อนและกำลังเดินไปบนทางที่ปูด้วยหินในที่สุดตัวคฤหาสน์ก็ได้ปรากฏท่ามกลางแมกไม้ที่แน่นขนัด ฮยอนชะงักฝีเท้าทันที

เขาคิดว่าคฤหาสน์คงอยู่ในระดับเลื่อมโทรมใกล้พัง เพราะมีต้นไม้ขึ้นเบียดเสียดกันราวกับไม่มีคนดูแล ที่ไหนได้ กลับมีตัวอาคารสวยงามสองชั้นปรากฏขึ้นในครรถองสายตา คฤหาสน์สไตล์โมเดิร์นที่ผนังฝั่งหนึ่งเป็นกระจกทั้งหมดตั้งอยู่ใจกลางป่าเขาที่ฝ่าเท้าของมนุษย์ไม่อาจย่างกรายเข้ามาได้ ฮยอนพลันเบิกตาโพลง เพราะไม่เคยเจอความไม่เข้ากันจนน่าประหลาดใจแบบนี้มาก่อน

มองเพียงปราดเดียวก็รู้ได้ถึงความมหัศจรรย์ แม้ตัวเขาจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องอาคารยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นเม็ดเงินที่โชยมาจากตัวคฤหาสน์ รวมถึงวัสดุและดีไซน์โดยรวม พื้นผิวผนังที่มีกระจกสีที่บดเข้ากันได้อย่างลงตัวกับต้นไม้ รวมถึงหลังคาสีเทาเข้ม ทัศนียภาพของคฤหาสน์ที่สัมผัส

ได้ถึงความหรรษาและความแข็งแกร่ง ทำให้รู้สึกเหมือนไหลทั้งสองข้าง ถูกกดทับ

หรือเพราะกลัวโจรจะมายกเค้า ถึงได้มาหลบซ่อนอยู่ในดงหญ้า แต่คฤหาสน์ที่มีกลิ่นเงินอบอวลในภูเขาไว้ร่องรอยผู้คนแบบนี้ ถ้าเป็นโจร บางทีก็อาจรู้สึกอยากปล้นขึ้นมาก็ได้

ฮยอนจ็องมองคฤหาสน์ด้วยสติหลุดลอยโดยไม่รู้ตัว จนเวลาผ่านไปพักหนึ่งจึงตั้งสติได้พลงสายหน้า เขาเร่งฝีเท้าพลงนิกแก้ตัวในใจว่าที่เป็นแบบนี้เพราะที่นี่คืออาคารทั้งดงามและหรรษาที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ฮยอนกตกริ่งด้วยความประหม่าเล็กน้อย เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่ได้พบปะกับคนที่เกี่ยวข้องกับภารกิจในเวลากลางวัน ทั้งยังเป็นงานดูแลความปลอดภัยไม่ใช่งานฆ่าคนที่คุ้นเคยดี

เรียกได้ว่าเป็นการสัมภาษณ์งานให้พอเป็นพิธี แม้จะได้รับการว่าจ้างเรียบร้อยแล้ว แต่การได้พบปะและหักทลายกันไว้ก่อนก็น่าจะเป็นสิ่งที่ดีกว่าว่าฮยอนไม่เคยมีประสบการณ์สัมภาษณ์งาน จึงไม่อาจคลายความกังวลได้โดยง่าย บ่าทั้งสองข้างยังคงแข็งเกร็ง ขณะที่เขาแอบหมุนไหล่และพुरुลมหายใจเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด ประตูก็เปิดออกกะทันหันโดยไม่มี การสอบถามว่าผู้มาเป็นใคร เช่นเดียวกับตอนประตูหน้าเปิดออก

“เชิญครับ”

ฮยอนตัวแข็งทื่อขณะยังหมุนไหล่ค้างไว้ เขาเงยหน้าอย่างปกปิดความตกใจกับคำหักทายนั้นไม่มีดี ทั้งยังลืมนิพทูตไปในที่สุด

ฮยอนตกใจที่ประตูเปิดออกก่อนที่เขาจะได้จัดทำทางให้เรียบร้อย และตกใจกับการปรากฏตัวอย่างไม่เป็นพิธีของชายหนุ่ม ทว่าสาเหตุหลักที่ทำให้เขาลืมนิพทูตนั้น เป็นเพราะภาพลักษณ์ของชายที่ยืนภายใต้แสงแดดจ้านั้นงดงามมากจนเสบตา

เส้นผมสีดำที่ปรกลงมาบนหน้าผากอย่างเป็นระเบียบเปล่งประกาย ล้อแสงอาทิตย์ กระดุกโหปลาซ่า และลำคอเรียวยาวซึ่งเผยออกมาจากเสื้อไหมพรมคอกว้างตัวหลวมดูเหมือนรูปปั้นหินอ่อนที่ถูกขัดจนเรียบเนียน แม้จะมีรูปร่างค่อนข้างผอม แต่ส่วนสูงที่สูงชะลูดและปากกว้างที่มีข้อต่อปูดนูน

อย่างเห็นได้ชัดนั้นช่วยขับให้ชายหนุ่มดูโดดเด่นขึ้น

อีกฝ่ายยังมีใบหน้าเรียวเล็กและผิวพรรณเกลี้ยงเกลาดูเรียบเนียน ดวงตาเรียวดูอ่อนหวาน จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากอวบอิมและสันกรามคมกริบ เป็นใบหน้าที่งดงามจนต้องตกตะลึงทีเดียว *มีคนที่งดงามแบบนี้ อยู่บนโลกด้วยหรือ* คนคนนี้เป็นชายหนุ่มที่งดงามชวนหลงใหลเป็นอย่างมาก จนฮยอนเกิดความคิดโง่ ๆ ว่าบางที่เขาอาจจะไม่ใช่คน แต่เป็นภูตที่ถือกำเนิดจากแสงตะวันและร่วงหล่นลงมาท่ามกลางใบไม้ก็เป็นได้

กระทั้งนั้นหันตาดាំที่หลุมมองเขายังดูสุกสกาวและสดใส ตั้งแต่เกิดมา ฮยอนไม่เคยเห็นแวตาดแบบนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว เป็นแวตาดที่ใสสะอาดและแจ่มกระจ่างราวกับดวงตาของเด็กน้อย

“...?”

ชายหนุ่มตรงหน้าเอียงคอมองด้วยความสงสัย เพราะฮยอนเอาแต่ยื่นมองหน้าเขาเหมือนรูปปั้น ฮยอนเพิ่งตระหนักได้เดี๋ยวนี้ว่าถูกความงดงามของอีกฝ่ายครอบงำจนยืนนิ่งเหมือนคนโง่ เขารีบตั้งสติแล้วส่งเสียงกระแอม หลังคอของเขาร้อนผ่าวด้วยความอับอาย

“สวัสดีครับ ผมชื่อยุนฮยอน ได้รับแต่งตั้งเป็นบอดีการ์ดคนใหม่ของท่านประธานควอนฮย็อนครับ”

ฮยอนโค้งคำนับและแนะนำตัวอย่างเร่งรีบ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่ปรากฏตัวตรงประตูหลุดหัวเราะแผ่วเบา

“ดูเครื่องขีมิจังเลยนะครับ”

“...ขอโทษครับ”

“ไม่ต้องถึงกับขอโทษหรอก อากาศก็ร้อนจะแย่ คุณรีบเข้ามาก่อนเถอะครับ”

น้ำเสียงของเขาสดใสจนทำให้อากาศร้อนขึ้นนั้นเย็นสบายขึ้น ฮยอนไม่อาจพูดโกหกได้เลยว่าน้ำเสียงทุ้มต่ำละมุนหูนั้นฟังดูไม่ไพเราะ เจ้าตัวสามารถครอบครองใบหน้าแบบนั้นแล้วยังมีน้ำเสียงที่ไพเราะอีกได้อย่างไรกัน

“คุณอุตส่าห์เดินทางมาตั้งไกลคงเหนื่อยแย่เลย รับเครื่องดื่มเย็น ๆ สักหน่อยไหมครับ”

“งั้น...ต้องรบกวนด้วยนะครับ ผมขอน้ำลั๊กแก้วแล้วกันครับ”

“รบกวนอะไรกันครับ เชิญนั่งรอลั๊กครู่หนึ่งครับ”

ฮยอนกำลังคอยแห้งจากอากาศที่ร้อนมากอยู่พอดี อีกฝ่ายยิ้มให้ อย่างอ่อนโยนแล้วเดินเข้าไปด้านในคฤหาสน์ ฮยอนเดินตามชายหนุ่มที่ทำให้เขาตระหนักถึงความไม่ยุติธรรมของโลกใบนี้ได้อย่างแจ่มแจ้ง ก่อนจะตรงเข้าไปในห้องนั่งเล่นโดยไม่อาจคลายความประหม่าได้ ทว่าขยับเท้าเดินแค่นี้ก็ก้าวฮยอนก็ตกใจจนหยุดอยู่กับที่

เขาเหมือนถูกรบกวนรบกวนของห้องนั่งเล่นที่ดึงดูดสายตาเป็นลำดับแรกสะกด ฮยอนพยายามหุบปากที่อ้าออกโดยอัตโนมัติอยู่ตลอดเวลา เขาตกใจกับทัศนียภาพในห้องนั่งเล่นชั้นหนึ่งเป็นอย่างมาก

ตัวห้องที่เปิดโล่งไม่มีผนังกั้นตั้งแต่ห้องนั่งเล่นยาวไปจนถึงห้องครัว ทำให้คฤหาสน์ดูกว้างขึ้นกว่าเดิม จนคิดว่าสนามกีฬาส่วนใหญ่อาจมีขนาดเล็กกว่าห้องนี้ โดยเฉพาะผนังกระจกรอบด้านที่มองเห็นจากด้านนอกก่อนหน้านี้เป็นสิ่งที่สะดุดตามากที่สุด

ฮยอนสามารถมองเห็นสวนที่มีต้นไม้และต้นหญ้าแน่นขนัดผ่านผนังกระจกขนาดใหญ่ซึ่งทอดยาวลงมาจากชั้นสอง ด้วยเหตุนี้เขาจึงรู้สึกว้าวกับได้เชื่อมต่อกับภายนอก คล้ายได้ยืนอยู่กลางแจ้ง ทั้งที่เดินเข้ามาในคฤหาสน์แล้ว ด้านนอกคฤหาสน์มีกลิ่นอายน่าเกรงขามจนอ้าปากค้างก็จริง ทว่าภายในกลับให้ความรู้สึกที่ชัดเจนยิ่งกว่านั้น

ห้องนั่งเล่นดูสะอาดสะอ้านจนมองไม่เห็นฝุ่นแม้แต่เม็ดเดียว แตกต่างจากต้นไม้ที่มีสภาพกรุงรังนอกหน้าต่าง เขาไม่เห็นสิ่งของที่วางกระจายเลยสักชิ้น ไม่มีแม้แต่ทีวีหรือเครื่องเล่นเสียง บนผนังว่างเปล่ามีแค่รูปภาพขนาดใหญ่แขวนอยู่เท่านั้น

ผนังห้องสีขาวล้วนชวนให้รู้สึกเหมือนหลุดเข้ามาในห้องปลอดเชื้อ โขงโหลรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำที่วางอยู่กลางห้องนั่งเล่นสีขาวทำให้รู้สึกกดดันอย่างน่าประหลาด

ถึงจะมีคนอาศัยอยู่ แต่ฮยอนกลับไม่รู้สึกถึงกลิ่นอายการใช้ชีวิตจากห้องนี้แม้แต่หย่อม มีเพียงความรู้สึกเสียวสันหลังวาบ แม้แต่บ้านตัวอย่าง